

El Govern de la Generalitat es rendeix a la Moncloa

written by Jaume Renyer | 6 d'agost de 2022

Article publicat al [bloc d'en Jaume Renyer](#) el dimecres 3 d'agost.

La transcendència de l'acte de rendició que va protagonitzar el Govern de la Generalitat el proppassat 27 de juliol a la Moncloa no ha estat prou valorada políticament. Només [Vicent Partal va escriure l'endemà](#): “el tema realment greu, el tema de fons, és el pacte assolit en la taula de diàleg. Assumir, com ho va fer dimecres el Govern català, que qualsevol pas endavant requereix la reforma, impossible, de la Constitució espanyola, significa que Esquerra Republicana envia el moviment independentista al cul-de-sac inoperant on era fa trenta anys. Pel cap baix l'envia, o intenta enviar-lo, abans del 2009 i del 2010, abans de la proposta del dret de decidir que va sorgir a les consultes populars i de la manifestació contra la retallada de l'Estatut. I no cal dir que envia l'independentisme als antípodes del dret d'autodeterminació i renuncia, de fet, a exercir-lo”. La resta de mitjans subalterns el van aplaudir, però sense tirar coets, esperant el retorn de Marta Rovira i l'encaixada final entre Aragonès i Sánchez per magnificar la claudicació explícita que cerca [liquidar el 1r d'Octubre del 2017](#).

El lideratge de la [desconstrucció del procés independentista](#) correspon a ERC, però amb la connivència, a diferents nivells i ritmes, de Junts per Catalunya i la CUP (que miren d'eludir responsabilitats amb un silenci vergonyant). Només l'ANC ha reaccionat a l'altura del moment històric amb un contundent [“Comunicat sobre el fals diàleg”](#). El Consell per la República s'ha pronunciat sobre una de les conseqüències d'aqueixa impostura, la [suspensió de Laura Borràs](#), però encara no ho ha

fet explícitament respecte del punt final de la taula de diàleg.

Comparteixo plenament el parer de Josep Costa, expressat al *Món*, el proppassat 30 de juliol titulat ["No era una farsa, era una tragèdia"](#):

"No és la notícia que més espai mediàtic ha ocupat, però sens dubte és la que té més transcendència per al nostre futur col·lectiu. El govern independentista que gestiona l'autonomia ha fet oficial el seu acatament del marc constitucional espanyol. Així ha quedat per escrit aquesta setmana en un document acordat a la taula de diàleg entre els governs espanyol i català i fet públic per ambdues parts.

Els termes de l'acord, més enllà de no fer servir la paraula "constitució", són absolutament inequívocs. No només es parla d'un compromís de "conduir l'activitat política" dins l'*statu quo* institucional sinó que també s'explicita que qualsevol canvi passa pels procediments de reforma establerts (en referència precisament a la Constitució). A diferència de textos anteriors, no hi ha cap ambigüitat que permeti interpretar-lo com una porta oberta a un referèndum acordat ni res semblant.

L'acatament de la Constitució i la renúncia a la unilateralitat, que conjuntament suposen la negació explícita del dret d'autodeterminació, fins ara només s'havia fet en la intimitat del Tribunal Suprem (quan els líders de l'independentisme, sense excepció, varen fer aquest acatament per sortir de la presó temporalment) o en escrits publicats a la premsa (en aquest cas, només una petita part dels indultats). Ara, la renúncia la fa el govern investit per la totalitat dels diputats independentistes.

Costa de fer una valoració desapassionada d'aquest acord de la taula de diàleg, tot evitant paraules gruixudes. No hi ha més contingut rellevant, si tenim en compte que l'altre acord

sobre la llengua, que té molta més concreció, a banda de ser una reiteració de promeses incomplertes de fa una dècada i mitja, el que fa és recollir el contingut de les últimes lleis sobre l'ensenyament aprovades fa un parell de mesos. Unes lleis que, casualment, el TSJ va portar al Tribunal Constitucional l'endemà mateix. Per tant, ja podem suposar com acabaran.

Així doncs, no és d'estranyar que la part espanyola sortís eufòrica a cantar victòria pels acords de la taula. En concret, el ministre de Presidència va proclamar que mai més una part de Catalunya imposarà la seva visió a l'altra part. Com si la dependència i la submissió actuals no fossin ja fruit de la imposició (últimament per la via del 155 i la repressió) sinó que la part independentista ho hagués acceptat de bon grat. Ja se sap, l'*statu quo* té el monopoli de la violència i la capacitat d'engarjolar els dissidents. Però es veu que això no és cap imposició.

A banda de tot l'anterior, aquests acords amb el govern espanyol es produeixen en un context significativament diferent dels anteriors. Les paraules ambigües d'anteriors comunicats anaven acompanyades de posicionaments inequívocs del Parlament en defensa de l'autodeterminació i de la independència votada i proclamada. Uns pronunciaments que en aquesta legislatura en què tot l'independentisme va acordar transitar per la via del diàleg amb l'Estat, brillen per la seva absència.

Que aquesta renúncia del govern independentista que gestiona l'autonomia a dur endavant el propi projecte polític sense el permís de l'Estat sigui "amb l'objectiu de facilitar la superació de la judicialització" és ben sarcàstic. L'acord es podria resumir en un "si sou bons minyons, no us castigarem". De fet, no deixa de ser un *remake* patètic del xantatge al qual Llarena va sotmetre els presos per deixar-los sortir de la presó (de fet, se'n va quedar quatre com a ostatges), que, per cert, va acabar amb tots els que continuaven en política

tornant a entrar.

Després d'això caldrà reajustar el missatge. No, la taula de diàleg no era una farsa ni ha estat un fracàs. El gènere era la tragèdia. El que s'estava coent feia temps però s'ha concretat aquesta setmana en realitat és un desastre descomunal. No és un perjudici per a l'independentisme perquè doni una imatge de normalitat on hi ha repressió i negació de drets democràtics. És la renúncia solemne, per part del Govern català, de trencar amb l'anormalitat de la dominació espanyola.

Fins on jo sé, cap membre del govern ni cap portaveu oficial dels tres partits que varen investir-lo (amb una unanimitat que no s'havia donat des del 2010) no ha desautoritzat l'acord amb el govern espanyol. Ningú no ha dit que vulnera el pacte d'investidura, com, d'altra banda, em sembla obvi. I no només perquè es va dir per escrit que a la "taula" només s'hi anava a parlar d'autodeterminació i amnistia i s'hagi acabat parlant de "desjudicialització". És un trencament del pacte, sobretot, perquè la via de la taula de diàleg no ha estat l'avantsala d'un nou embat (si és que aquesta paraula vol dir alguna cosa) sinó la renúncia formal a plantejar-lo.

Als independentistes que no hem passat pantalla de l'1-0 –ni volem fer-ho!– només ens queda denunciar la il·legitimitat d'aquest acord del Govern català amb l'espanyol. Il·legítim perquè contravé els mandats de les urnes i del Parlament, i perquè mai ningú dels tres partits que avalen aquest acord no va explicar als ciutadans que votar-los a ells ens portaria a aquest desori. Ara, aquells que volem reprendre el camí de la llibertat no tenim més remei que prioritzar a curt termini el canvi d'aquest govern".

Post Scriptum, 4 d'agost del 2022

Ahir, Josep-Lluís Carod-Rovira publicava a *Nació Digital* una reflexió punyent: ["Potser ja hem tocat fons..."](#), del qual en

comparteixo plenament l'esperit, però, dissortadament, no el diagnòstic, ja que encara no hem tocat fons en la cursa autodestructiva que promouen falsos dirigents mentiders i mesells al capdavant dels tres partits parlamentaris. Queda encara el retorn de Marta Rovira seguint els passos d'Anna Gabriel, l'encaixada final entre els presidents Aragonès i Sánchez liquidant el 1r d'Octubre, la descomposició de Junts per Catalunya, dins o fora del Govern, i l'accentuació de la campanya ([encetada amb el cas Driouech](#)) per equiparar els independentistes subsistents a racistes i feixistes. Els qui s'han rendit no s'aturaran aquí sinó que marxen decidits cap al col·laboracionisme amb la repressió espanyola contra l'independentisme. L'Onze de Setembre vinent serà de ruptura social i política en el conglomerat que va engegar el procés sobiranista entre els qui es fan còmplices de la restauració autonòmica i els qui persistiran en la lluita per la independència.